

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **B. C.**, zastoupeného Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2008, čj. MV-19716-2/OAM-2008, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2010, čj. 11 Ca 156/2008 - 129,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Čechovského, advokáta, ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 3. 2008, čj. MV-19716-2/OAM-2008, zamítl odvolání žalobce proti usnesení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 15. 1. 2008, čj. SCPP-4226/C-262-2007, kterým správní orgán zastavil řízení ve věci žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí podle § 122 odst. 6 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Nově vydaným rozhodnutím měla být podle žádosti žalobce zrušena platnost rozhodnutí o jeho správním vyhoštění.

II.1

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 25. 11. 2008, čj. 11 Ca 156/2008 - 39, zamítl. Městský soud

neprisvědčil námitce, že správní orgány při posuzování žádosti žalobce o zrušení rozhodnutí o správním vyhoštění nesprávně shledaly, že žalobce nesplnil jednu ze dvou kumulativních podmínek stanovených v § 122 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, a to uplynutí poloviny doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, když chybně vázaly počátek „*doby správního vyhoštění*“ na vykonatelnost rozhodnutí, nikoliv na jeho právní moc.

II.2

Rozsudkem ze dne 15. 12. 2009, čj. 8 As 59/2009 - 95, Nejvyšší správní soud zrušil ke kasační stížnosti žalobce rozsudek městského soudu a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení. Městskému soudu vytkl, že použil bez dalšího dílčí závěr Nejvyššího správního soudu, vyslovený ve věci sp. zn. 4 As 24/2008, a dovodil, že počátek doby vyhoštění není vázán na právní moc rozhodnutí, aniž by se vyrovnal s výslovnou svázaností relevantní doby s právní mocí rozhodnutí, jak byla nastavena rozhodnutím o správním vyhoštění. Městský soud pochybil i tím, že se nezabýval ani dalšími závěry v citovaném rozsudku, kde Nejvyšší správní soud u rozhodnutí o správním vyhoštění rozlišil mezi „platností doby, po kterou bylo omezení stanoveno“ a „účinností rozhodnutí“. Městský soud se nezabýval ani vlivem části rozhodnutí, dle níž se doba, po kterou nelze umožnit vstup na území, přerušuje po dobu, kdy toto rozhodnutí nelze vykonat podle § 119 odst. 5 a odst. 6 a § 179 zákona o pobytu cizinců a § 32 odst. 5 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a namísto toho ze souvislosti mezi vykonatelností rozhodnutí o správním vyhoštění a řízením o žádosti o mezinárodní ochranu dovodil, že doba, po kterou nelze umožnit vstup na území, neběží v průběhu řízení o žádosti cizince o mezinárodní ochranu. Městský soud tak podle Nejvyššího správního soudu učinil, aniž by se zabýval tím, zda takový výklad daného ustanovení, primárně zaměřeného na ochranu práv vyhoštěného cizince, který požádal o udělení mezinárodní ochrany, nemíří nepřipustně v neprospěch žalobce. Výklad městského soudu totiž vedl k závěru, že se běh doby, po kterou nelze umožnit vstup na území, staví po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, přestože takový závěr z daného ustanovení *prima facie* nevyplývá. Městský soud měl v přiměřeném rozsahu zohlednit vedle judikatury Nejvyššího správního soudu i judikaturu Nejvyššího soudu.

II.3

Městský soud v dalším řízení rozsudkem ze dne 30. 6. 2010, čj. 11 Ca 156/2008 - 129, zrušil rozhodnutí žalovaného, kterému vrátil věc k dalšímu řízení.

Shledal přitom důvodnou námitku, že správní orgány bez zákonné opory vázaly běh lhůty, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území republiky, na nabytí právní moci rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Žalovaný ani správní orgán prvního stupně řádně neodůvodnili, na základě jaké konkrétní právní úpravy dospěli k závěru, že doba, po kterou cizinci nebyl umožněn vstup na území, je vázána na platnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Městský soud proto shledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Doplnil také, že zákon o pobytu cizinců v žádném ustanovení nepočítá s přerušením lhůty a názor žalovaného o neuplynutí poloviny tříleté lhůty tak nemá zákonnou oporu.

Dále městský soud připomněl, že ve svém předchozím rozsudku odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2008, čj. 4 As 24/2008 - 77, a uzavřel, že ani Nejvyšší správní soud neshledal námitku o vázanosti počátku doby vyhoštění na právní moc rozhodnutí důvodnou. V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu byla podle městského soudu řešena situace, kdy správní úřad neuvedl konkrétní datum, od kterého počítal běh doby vyhoštění, ale uvedl datum uplynutí tříleté doby, tj. 6. 9. 2008. Nejvyšší správní soud rozlišil mezi „platností doby, po kterou bylo omezení stanoveno“ a „účinností rozhodnutí“ s tím, že podstatné pro rozhodnutí je to, že doba, po níž správní vyhoštění platí, byla v napadeném rozhodnutí zřetelně vymezena na tři roky, a to do 6. 9. 2008. Z takto učiněného závěru je patrné, že řešil účinnost a vykonatelnost rozhodnutí, nikoliv však v souvislosti s otázkou přerušení běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 4. 6. 2008, sp. zn. 8 Tdo 643/2008, a ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. 6 Tdo 1443/2008, podle městského soudu korespondují se závěry rozhodnutí ve věci sp. zn. 4 As 24/2008. Nejvyšší soud v nich uzavřel, že pro stanovení doby počátku správního vyhoštění a v návaznosti na to určení jeho konce je třeba ve smyslu § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vzít v úvahu, že správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, a z dikce tohoto ustanovení dovodit, že tímto časem, resp. termínem je s ohledem na další souvislosti textu zákona den rozhodnutí o předmětném vyhoštění, i když jeho účinky nastávají až právní mocí rozhodnutí.

III.

Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost.

Namítl, že městský soud nevycházel z platného a účinného znění zákona o pobytu cizinců. Dnem 24. 11. 2005 nabyl účinnosti zákon č. 428/2005 Sb. Tím došlo k novelizaci zákona o pobytu cizinců a podle nového znění § 118 odst. 1 tohoto zákona dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění. Doba již není vázána na platnost rozhodnutí. I důvodová zpráva podle stěžovatele jednoznačně svědčí závěru, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, počíná běžet teprve okamžikem, kdy je rozhodnutí vykonatelné (realizovatelné) a cizinec již nedisponuje právním titulem umožňujícím mu pobyt na území České republiky. Motivem zákonné úpravy měla být skutečnost, že s ohledem na délku trvání řízení o udělení mezinárodní ochrany, kdy rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, by doba platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění uplynula ještě před skončením řízení ve věci azylu a rozhodnutí by nebylo nikdy vykonáno. Přijetím názoru městského soudu a jeho aplikací v praxi by došlo k popření a odstranění smyslu zákonného institutu správního vyhoštění, neboť k výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění by nemohlo dojít. Cizinec by totiž opakovanými a zjevně neopodstatněnými žádostmi o udělení mezinárodní ochrany dosáhl uplynutí doby, po kterou nelze umožnit vstup na území České republiky. Stěžovatel poukázal na to, že zákon č. 428/2005 Sb. rovněž v souvislosti s uvedenou změnou zrušil ustanovení § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Podle něj se doba řízení o žalobě do platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění

nezapočítávala. S ohledem na změnu § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla totiž tato úprava shledána nadbytečnou. I zde tak měl zákonodárce upravit, že doba, po kterou nelze umožnit vstup na území, neběží, pokud rozhodnutí není vykonatelné.

Dále stěžovatel tvrdil irelevanci usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 643/2008 v dané věci, protože vycházelo z předchozí právní úpravy. Nová právní úprava nebyla zohledněna ani v usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 1443/2008. Stěžovatel doplnil, že Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku městský soud zavázal, aby posoudil otázku stavění doby, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území, v době řízení o udělení mezinárodní ochrany. Městský soud však nevyšel z platné a účinné právní úpravy. To podle stěžovatele mohlo být zapříčiněno nedostatky v systému ASPI, kdy si městský soud neověřil znění § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců z autorizovaného zdroje. Z odůvodnění rozsudku není podle stěžovatele zřejmé, co se rozumí dnem rozhodnutí o správním vyhoštění. Může jít o den vydání rozhodnutí, den nabytí právní moci či den, kdy uplynula lhůta k dobrovolnému splnění povinnosti.

Z § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stěžovateli vyplynulo, že dobu, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, je třeba ztotožňovat s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Tento výklad není výkladem v neprospěch cizince, ale jedná se o vyjádření základního smyslu institutu správního vyhoštění. Má-li cizinec právo pobytu na území České republiky bez ohledu na pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, což nastává např. po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, není možno hovořit o tom, že takovému cizinci nelze umožnit vstup na území. Přijetím opačného názoru by došlo k likvidaci institutu správního vyhoštění. Tento výklad lze podle stěžovatele označit rovněž za návod ke zneužívání systému mezinárodní ochrany. Došlo by také k suspendaci zásady, že každý stát má suverénní právo rozhodovat o tom, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území.

Stěžovatel namítl také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost. Jeho výrok měl být v rozporu s odůvodněním. Pod bodem I. výroku je konstatováno, že se zrušuje rozhodnutí Policie České republiky ze dne 17. 3. 2008, čj. MV-19716-2/OAM-200, ale takové rozhodnutí neexistuje. Rozhodnutí Policie České republiky bylo vydáno dne 15. 1. 2008 pod jiným číslem jednacím, zatímco soudem označené rozhodnutí vydal stěžovatel. Není tedy zřejmé, zda městský soud zrušil rozhodnutí Policie České republiky či stěžovatele.

Konečně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti s tím, že s ohledem na nezákonnost napadeného rozsudku by jeho účinky mohly účastníky řízení vystavit do nejistého právního postavení se zásadními dopady do aplikační praxe. Výkon a právní následky napadeného rozsudku by pro stěžovatele znamenaly nenahraditelnou újmu, přičemž přiznání odkladného účinku se dle něho nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

IV.

Žalobce navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Ztotožnil se s městským soudem, jehož závěry podle něj odpovídají závaznému právnímu názoru Nejvyššího správního soudu. Jednání stěžovatele žalobce považoval za ryze účelové s tím, že stěžovatel podal kasační

stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku pravděpodobně proto, aby mohl pokračovat v dosavadní nezákonné aplikační praxi v obdobných věcech. Žalobce v této souvislosti poukázal na to, že mu stěžovatel s odkazem na podání kasační stížnosti s návrhem na přiznání odkladného účinku sdělil, že ve věci nebude do rozhodnutí o odkladném účinku činit žádné úkony. V tomto ohledu doplnil, že argumentace stěžovatele ve vztahu k návrhu na přiznání odkladného účinku je nejen paušální a nepřezkoumatelná, ale zejména v rozporu s faktickou situací ve věci. Žalobce je z důvodu nezákonné aplikační praxe již několik let v rozporu s právními předpisy veden v evidenci nežádoucích osob se všemi důsledky, které z tohoto faktu vyplývají. Za účelovou žalobce označil i námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost. Zjevně se jedná o chybu v psaní bez vlivu na rozhodnutí městského soudu ve věci samé.

V.1

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. není přípustná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl znovu po zrušení jeho původního rozhodnutí Nejvyšším správním soudem. To neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. K aplikaci tohoto ustanovení se vyslovil i Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, <http://nalus.usoud.cz>, podle kterého „*ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil*“.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 12. 2009, čj. 8 As 59/2009 - 95, shledal rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Samotným posouzením věci se Nejvyšší správní soud nezabýval. Současná kasační stížnost je proto přípustná.

V.2

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a odst. 3 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Předmětem posouzení je především otázka, zda zákon o pobytu cizinců umožňuje přerušit běh „*doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území*“, na dobu, kdy probíhalo řízení o udělení mezinárodní ochrany cizinci. Tato otázka je klíčová pro posouzení naplnění jedné z podmínek pro vydání rozhodnutí o zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 122 odst. 6 zákona o pobytu cizinců.

Městský soud přisvědčil žalobci v tom, že správní orgány nezákonně vázaly běh lhůty, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území republiky, na nabytí právní moci rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel se naopak domníval, že s účinností od 24. 11. 2005 není pochyb o tom, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, počíná běžet teprve okamžikem, kdy je rozhodnutí vykonatelné

(realizovatelné) a cizinec již nedisponuje právním titulem umožňujícím mu pobyt na území České republiky

Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 118 odst. 1 věty první a druhé zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 24. 11. 2005) se „(s)právním vyhoštěním...rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze cizinci vstup na území. Doba, po kterou nelze cizinci vstup na území, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince.“

Podle § 122 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění pak může „(p)olicie...na žádost občana Evropské unie nebo jeho rodinného příslušníka vydat nové rozhodnutí, kterým zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže pominuly důvody jeho vydání a uplynula polovina nebo alespoň 3 roky z doby, po kterou nelze občanu Evropské unie nebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území“.

Konečně podle § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců platí, že „(r)ozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, je vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se

a) mezinárodní ochrana neuděluje,
b) žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná,
c) řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje, nebo
d) azyl nebo doplňková ochrana odmítá,
jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního právního předpisu podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, přizná-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek.“

V nyní posuzované věci bylo rozhodnutím ze dne 12. 5. 2006, čj. SCPP-800-9/PH-1-ÚO-2006, žalobci uloženo správní vyhoštění s tím, že doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území České republiky byla stanovena na tři roky. Z odůvodnění rozhodnutí ve vztahu k posuzované otázce vyplynulo, že tato doba byla stanovena na tři roky od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění a přerušuje se na dobu, po kterou nelze toto rozhodnutí vykonat podle § 119 odst. 5 a odst. 6 a § 179 zákona o pobytu cizinců a § 32 odst. 5 zákona o azylu.

Správní orgán prvního stupně usnesením ze dne 15. 1. 2008, čj. SCPP-4226/C-262-2007, zastavil řízení ve věci žádosti žalobce o vydání nového rozhodnutí podle § 122 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců s tím, že nebyly naplněny podmínky předvídané tímto ustanovením. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, dosud nezačala běžet, jelikož zatím nebylo pravomocně ukončeno řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci. Stěžovatel posléze v žalobou napadeném rozhodnutí ve vztahu k podmínce uplynutí poloviny nebo alespoň tří let z doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, přitakal názoru správního orgánu prvního stupně. Podle něj nebyla v případě žalobce s ohledem na § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců předmětná podmínka naplněna.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že by naplnění podmínky uplynutí poloviny nebo alespoň tří let z doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, bylo zákonem o pobytu cizinců jednoznačně vázáno na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. že by doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, stanovená v rozhodnutí o správním vyhoštění, byla přerušena po dobu, po kterou nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat.

Takový výklad § 122 odst. 6 ve spojení s § 118 odst. 1 a § 119 odst. 5 zákona o pobytu cizinců by neměl přes svůj zásadní negativní dopad do právní sféry cizince výslovnou oporu v citovaných ustanoveních. Především by však bez dalšího neodůvodněně postihl cizince, kteří využijí svého práva požádat na území České republiky o udělení mezinárodní ochrany a se zřetelem k platné právní úpravě tak disponují právním titulem opravňujícím je k legálnímu pobytu na území České republiky. Znevýhodnění cizinců (ve vztahu k naplnění dané podmínky), kteří po rozhodnutí o správním vyhoštění, v němž jim byla stanovena doba, po kterou jim nelze umožnit vstup na území, území České republiky s ohledem na podání žádosti o mezinárodní ochrany a další průběh tohoto řízení neopustí, oproti cizincům, kteří z České republiky vycestují, není opodstatněné. Tento výklad totiž vede k faktické diskriminaci osob, které určitou část doby (příp. celou dobu), po kterou jim není dle rozhodnutí o správním vyhoštění umožněn vstup na území, stráví z titulu žadatele o azyl legálně na území České republiky, nikoliv v zahraničí. Takový výklad přitom již Nejvyšší správní soud (byť na jiném skutkovém půdorysu) odmítl v rozsudku ze dne 22. 11. 2007, čj. 1 As 39/2007 - 72, www.nssoud.cz, na jehož odůvodnění lze na tomto místě pro stručnost odkázat.

Ostatně již v rozsudku ze dne 25. 4. 2008, čj. 4 As 24/2008 - 77, www.nssoud.cz, k jehož komplexní reflexi byl městský soud zavázán předchozím zrušujícím rozsudkem, tento soud jednoznačně uvedl, že „(u) rozhodnutí o správním vyhoštění tak zřetelně nabývá na významu rozlišování platnosti doby, po kterou bylo omezení stanoveno a účinnosti rozhodnutí“, přičemž nelze než dospět k závěru, že pod pojmem účinnosti rozhodnutí je v daném kontextu třeba rozumět jeho vykonatelnost podle zákona o pobytu cizinců. Obdobně v rozsudku ze dne 6. 12. 2007, čj. 1 As 38/2007 - 80, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud poukázal na to, že „existoval rozdíl mezi nemožností rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat a nezapočítáním doby, po níž běží jiné řízení do doby platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Do doby platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění se proto nezapočítávala pouze doba, kdy probíhalo řízení o žalobě proti samotnému rozhodnutí o správním vyhoštění; tato konstrukce však neplatila ohledně řízení o žádosti cizince o udělení azylu.“ Jakkoliv Nejvyšší správní soud v této věci rozhodoval v jiném právním rámci, již v předchozím zrušujícím rozsudku vydaném v této věci připustil přiměřenou použitelnost zmíněného názoru i na nyní posuzovanou věc.

Námítka, že městský soud vycházel z právní úpravy neúčinné v rozhodné době nemá oporu v napadeném rozsudku. K tvrzení, že nabytím účinnosti zákona č. 428/2005 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, byl s účinností od 24. 11. 2005 běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, nade vši pochybnost navázán na vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, pak stěžovatel nepřinesl relevantní argumenty.

Zamýšlel-li zákonodárce docílit přijetím zákona č. 428/2005 Sb. cíle nastíněného stěžovatelem, nic mu nebránilo novelizovat předmětnou právní úpravu jednoznačně tak, aby bylo adresátům norem zřejmé, že běh doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území, je po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany přerušen. Skutečnost, že tak zákonodárce neučinil, nemůže sama o sobě založit důvodnost stížných námitek v posuzované věci.

Jistě lze vyjádřit pochopení pro obavu stěžovatele ze zneužívání institutu žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nelze ale přehlížet, že zrušení platnosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 122 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců je kromě podmínky plynutí času vázáno zejména na podmínku pominutí důvodů jeho vydání. Právě tato podmínka je způsobilá efektivně bránit tomu, aby na území České republiky legálně pobývaly nežádoucí osoby.

V neposlední řadě je nutno poukázat na ustálenou praxi Nejvyššího soudu, dle níž je pro stanovení doby počátku správního vyhoštění a návaznosti na to určení jeho konce, třeba ve smyslu § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vzít v úvahu, že „*(s)právním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území*“, a z dikce tohoto ustanovení dovodit, že tímto časem, resp. termínem, je s ohledem na další souvislosti textu zákona den rozhodnutí o předmětném vyhoštění, i když jeho účinky nastávají až právní mocí rozhodnutí. Nejvyšší soud v tomto ohledu opakovaně zdůraznil, že okamžik skončení běhu doby, na kterou bylo správní vyhoštění uloženo, je dán bez ohledu na to, kdy nastala právní moc tohoto rozhodnutí a nebo na to, kdy byla stanovena doba vycestování, resp. kdy se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 6. 2008, sp. zn. 8 Tdo 643/2008, a ze dne 27. 11. 2008, sp. zn. 6 Tdo 1443/2008, www.nsoud.cz). Se zřetelem k požadavku, aby výklad a aplikace právních norem byly vedeny mj. kritériem vnitřní hodnotové jednoty a nerozpornosti právního řádu, neshledal Nejvyšší správní soud potřebu se od takto vyslovených názorů v právě řešeném případě odchýlit.

Ve vztahu k městským soudem vytknuté nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí lze již jen ve stručnosti podotknout, že dle ustálené rozhodovací praxe správních soudů nemůže podrobnější argumentace stěžovatele v průběhu soudního řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu zhojit nedostatek jeho odůvodnění.

Ke stížní námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nesrozumitelnost pak Nejvyšší správní soud ve shodě s žalobcem konstatuje, že pochybení v identifikaci zrušovaného správního rozhodnutí představuje toliko zjevnou chybu v psaní, která není s to zatížit napadený rozsudek stěžovatelem namítanou vadou. Ani tato stížní námitka tedy nebyla shledána důvodnou.

Nejvyšší správní soud pro úplnost podotýká, že s ohledem na neprodlené rozhodnutí o věci samé samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným ani nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem a náleží mu odměna za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů. Odměna činí podle § 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky 2100 Kč a dále 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky), celkem tedy 2400 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně, vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., činí 480 Kč. Celkem byla stanovena odměna ve výši 2880 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. ledna 2011

JUDr. Jan Passer
předseda senátu